

banda, l'Administració ofereix un préstec sense interès o amb un "interès zero" que es pot reemborsar entre set i vint anys segons els ingressos de què pugui disposar la família, d'una altra, es crea una assegurança que preveu el risc d'atur durant dos anys i que, en el cas que aquesta situació es prolongués més enllà dels dos anys previstos, ofereix la possibilitat de tornar a ocupar amb prioritat a un habitatge de lloguer protegit. En el pressupost de l'Estat per al 1996 es destinen 7.800 milions de Francs per al finançament d'aquests préstecs amb "interès zero".

Habitatges protegits de lloguer a Finlàndia

Teuvo Ijas
Housing Fund of Finland (ARA)

L'ajuda a la construcció d'habitatges va començar a Finlàndia gràcies a una llei especial aprovada l'any 1949. Fins als anys vuitanta, més de la meitat dels allotjaments construïts amb préstecs estatals eren ocupats pels seus propietaris, però d'aleshores ençà la política d'ajuda a l'habitatge ha estat reorientada. Actualment, la proporció d'allotjaments de lloguer construïts amb ajudes estatals puja a les tres quartes parts del total.

Els habitatges de lloguer finançats amb préstecs estatals són sovint construïts per les autoritats locals, que els posseeixen en règim de propietat. A part de les autoritats locals, un volum significatiu dels habitatges de lloguer són construïts per associacions sense finalitat de lucre les quals construeixen habitatges tant per al públic en general com per a grups específics de la població amb dificultats econòmiques.

Els préstecs estan garantits pel Housing Fund (ARA), un organisme que també supervisa els plànols i els costos dels projectes. Gràcies a aquests controls, el cost de les construccions finançades amb préstecs estatals ha estat força en general més baix que el de les finançades privadament, tot i que les diferències de qualitat entre unes i altres són reduïdes. Uns inspectors municipals controlen la qualitat dels processos de construcció.

A Finlàndia, els habitatges protegits tenen unes característiques comunes: els ocupants són triats d'acord amb criteris socials; els edificis són relativament petits i constitueixen unitats independents des dels punts de vista financer i administratiu; les rendes es determinen d'acord amb el principi d'equilibri i absorció dels costos. Els equipaments estan relativament estandarditzats i inclouen serveis de calefacció central, equipaments per a al rentatge de la roba, espais d'emmagatzematge, aparcaments per als vehicles i centres de reunió social per a la comunitat de veïns. Tots els finlandesos tenen accés a una sauna col·lectiva, situada bé dins del mateix l'edifici o bé privada, dins del mateix habitatge.

